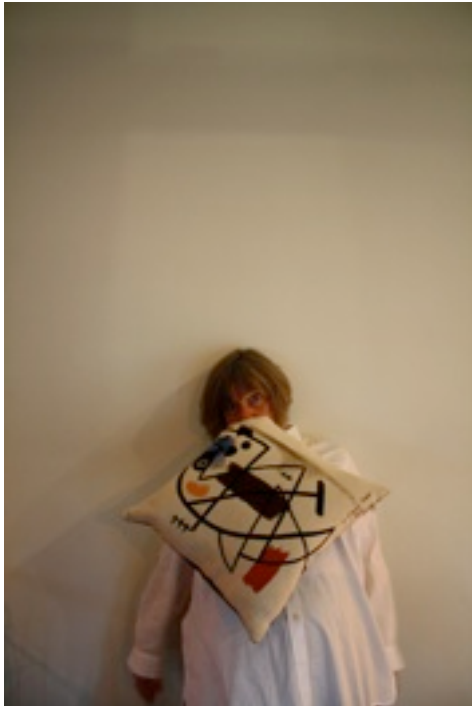

Picassos Pute

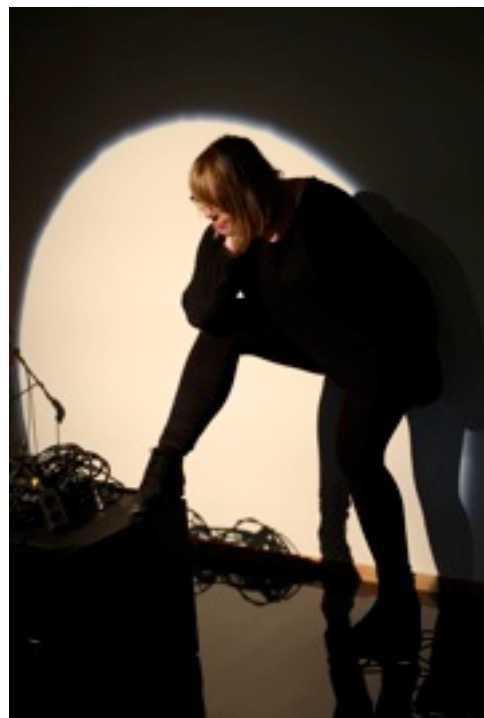

Konsertperformansen Picassos Pute iscenesetter, musikaliserer og tematiserer grenser & grenseløshet. Forestillingen er bygd opp som et sammensatt musikkverk der hendelser og handlinger inngår som del av et musikalsk forløp.

Er det mulig å bruke spørsmålene om flytende grenser som et bilde på grensespørsmålene i verden i dag? Hva styrer oss i vedtakene som blir tatt på politisk nivå? Hvor stor betydning har relasjoner og følelser i dette bildet? Empati på den ene siden og frykt for det ukjente på den andre siden, styrer, kanskje mere enn vi tror, de store avgjørelsene i samfunnet?

"I det øyeblikket jeg legger hodet på Picassos pute deler personligheten min seg opp. Følelsene tar overhånd, jeg mister kontroll, mister de andre delene, blir satt på plass, satt til veggs av de unge lovende, av å se meg selv i speilet, av å se verden gjennom Hannah Arendts øyne, ikke klare å gjøre noe, ikke klare å møte verden i en oppreist tilstand, ikke klare å behandle min datters meninger som noe utenfor meg selv, ikke klare å reise meg opp fra Picassos pute."

Picassos Pute inneholder lange assosiasjonsrekker som stadig havner på avveie. Konsertperformansen er en halsbrekkende forestilling der en blanding av skrevet og improvisert dagsaktuell tekst bryter mot komponert musikalsk materiale og et åttestemt "jeg-kor", der sangerens "jeg" synger sammen gjennom syv høytalere. De ulike forløpene springer ut fra en felles tone, et felles "jeg". Sangerens stemme. Sangerens "jeg" som også blir til sangerens "vi" bestående av alle "jegene". De åtte delpersonlighetene er tidvis kaotisk og avbrytende, og tidvis rørende enige.

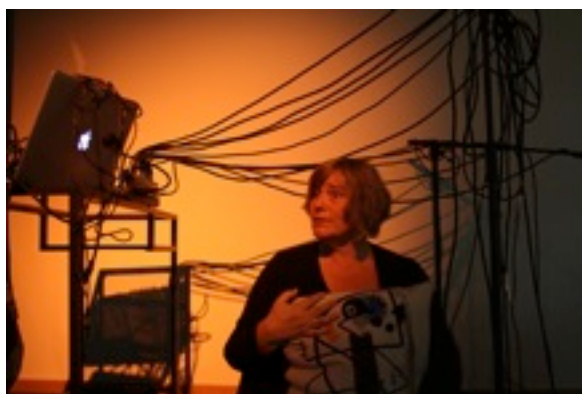

Picassos pute er en 50 min lang komposisjon der musikken er gjennomkomponert, men fremføres som impulsiv, spontan og akrobatisk. For å få til et optimalt samspill med musikken trenger sangeren at komponisten er fleksibel medspiller under fremførelsen. En krevende og kompleks teknisk forestilling som skal virke lekende lett i fremførelsen.

Sanger Heidi Tronsmos «jeg»stemme er utgangspunktet som alt utledes fra. Komponisten skaper nye unike lyder utifra denne og annet materiale. Av og til kan sangeren opptre som leder, andre ganger kan hun bli fullstendig overkjørt av de andre stemmene, de andre «jeg-ene», satt ut i høytalerne. Mellom alle stemmene kan det oppstå harmonier og disharmonier, det kan være verbalt kaos der alle snakker i munnen på hverandre eller forståelige setninger der de sier noen ord hver (Ole, Dole, Doffen-aktig). Stemmene kan forene seg i en felles tone og danne en ny felles klang. Sangeren definerer seg selv som leder, men blir truet av de andre stemmene som stadig stikker seg frem og gjør opprør. Høytalerne skal kunne snakke sammen.

Sangeren og den fysiske kroppen til sangeren er hovedjeget. De syv andre jeg-ene som er fordelt på høytalerne har tydelige karaktertrekk.

1. Følsom, over the edge
2. Påståelig og bastant,
3. Aggressiv utagerende,
4. Mild harmonisk og myk ettegivende
5. Nølende, oppstykket
6. Kaotisk
7. Tydelig og retningsorientert

Hovedjeg`et er forvirret og utflytende, har mistet seg selv og spør eksistensielle spørsmål. Hun vet ikke hvem hun er og klarer verken å forstå eller å forholde seg til sin egen samtid. Hun argumenterer med seg selv (de 7 andre jeg-ene), prøver å samle sammen jeg`ene, skyver de fra seg, fornægter noen og dyrker andre.

I sin forvirrede søken på å finne seg selv blir hun mere og mere grenseløs. Hun går videre i sin søken etter svar, hvem er hun, hvem er datteren, er de den samme, de kommer på en måte fra samme utgangspunkt, eller?

Hvordan kan datteren (Komponisten, Ragnhild Tronsmo Haugland) ha et eget jeg, et tydelig jeg som ikke har noe med henne å gjøre? Hvordan kan hun i det hele tatt ha egne meninger? Datterens kunnskap, eller i det minste verdigrunnlag, kommer jo fra henne. Hun er da opphavet? Var hun opphavet? Kan et opphav slutte å være et opphav? Hva er hun nå? Hvem har hun blitt? Er hun redusert til en oppløst form, fragmentert til det ugjenkjennelige, en

kjerne omkranset av iderikdom som har flytt ut og blitt til en patetisk sort hvitt sølepytt.

Tankene smeltes om.

Hun må holde fast for å ikke bli med i smelteprosessen. Hun er omgitt av nye unge ideer, et nytt syn på verden, på fremtiden på nået. Fasinerende og skremmende. Hun er da ung, er hun ikke?

NEI!

David Bowie dør, folk dør, hun er neste generasjon som dør. Hvordan forholde seg til det? Midt i alt som gjelder, alt det ungdommelige som er nåtiden og fremtiden, all trashkultur og støykultur, midt i all protesteringen, eller kanskje faktisk ikke så mye protestering, ikke mot det bestående, slik hun selv gjorde for å definere seg. Det er andre ting som gjelder, ting hun ikke vet noe om, fordi hun ikke lenger er en del av, ikke er midt i det, har stilt seg selv utenfor i ren feighet eller som resultat av en snikende aldringsprosess. Uutholdelige tanker om egoet midt i en tid der egoet virkelig burde vært satt til side. Det er så mye å gråte over, så mye å ta inn over seg.

Selve prosessen vil også bli tematisert i forestillingen, noe som har påvirket valg av samarbeidspartner. Heidi Tronsmo har alltid hatt tette samarbeid med folk i den private omgangskretsen. Ektemann, bror, nevø, venner og i dette prosjektet, kanskje den aller nærmeste, hennes egen datter.

"Det har ikke manglet på advarsler om hvor uheldig slike samarbeid er, noe jeg både kan forstå og ikke forstå. Jeg har uansett valgt å ikke ta hensyn til rådene. Jeg vil gå inn i prosjektet med en hensikt om å bruke relasjonen og prosessen sammen med henne som en del av materialet i forestillingen. Forske i den eventuelle grenseløsheten, forsøke å analysere hva som skjer. Tar jeg for raske konklusjoner er jeg for bastant eller for ettergivende? Mister jeg meg selv i prosessen? Ser jeg ikke henne? Har jeg en naiv tro på at jeg vet hvem hun er? Hvor går grensene, hva ser jeg som ikke andre ser og hva ser jeg eventuelt ikke."

Picassos pute omhandler hovedpersonens grenseløshet i forhold til henne selv og hennes omverden, bla.a datteren. Som en naturlig del av prosjektet vil en del av prosessen bli å forske i hvordan hun faktisk samarbeider med nettopp sin egen datter. Et tett samarbeid der datteren må lytte til hennes innspill og hovedjeget må lytte til datterens bearbeiding og tolkning av ideer

og innspill. Hva skjer på veien i bearbeidelsesfasen i et helt annet menneske, som også er ens egen datter? Har vi andre grenser i samarbeidet? Går vi for langt inn i den private sfæren? Går vi over i det grenseløse? Hvem gjør hva? Hvem gjorde hva? Spørsmål man aldri helt vet svaret på i en kunstnerisk prosess, men vil den likevel skille seg fra andre tilsvarende prosesser?

Oppsett:

Høytalere fyller rommet og er scenografien så vel som hovedpersonens medspillere. Hun beveger seg og tar hele rommet i bruk rent fysisk. Det er et levende rom, også fylt med kabler og ledninger.

Surround lyd

4 stasjonære høytalere rundt publikum

en hengende høytaler midt i rommet, over publikum, denne er tenkt å kunne dras ned som en kjøkkenlampe og svinge i sirkel eller som en pendel og lage bevegelig lyd

2 trådløse mobile høytalere

1 høytaler nær sanger, hennes egen stemme

Heidi Tronsmo

2016

